

[Ib Christensen.]

indblik i, hvad en ressourceindsats på de forskellige områder vil give. Cost-benefit analyser, som også ministeren allerede nævnte, er altså i høj grad tiltrængt på dette område, for ved siden af det politiske valg, vi står over for, er der naturligvis også et rent konkret spørgsmål om, hvad vi kan få ud af forskellige løsningsmodeller. Sådanne forskellige løsningsmodeller som grundlag for de politiske beslutninger, der skal træffes i dette ting og i amtskommunerne og i primærkommunerne, er der i høj grad behov for.

Jeg er ikke så sikker på, at et kommissionsarbejde, som ministeren luftede muligheden for, er det relevante, for vi har jo kendskab til disse kommissioner, som består af alle mulige og umulige interessegrupper samt politikerrepræsentanter, og som forhandler i årevis og så når frem til et eller andet udvandet kompromis. Det, jeg mener der er behov for her, er snarere et ekspertarbejde af folk, der har indsigt i forskning på dette område, eksperter inden for sundhedssektoren naturligvis også og økonomiske eksperter. En lille ekspertgruppe, gerne hurtigt arbejdende naturligvis, synes jeg der er mere brug for end sådan en bred og omfattende kommission, også under hensyntagen til PP II, som flere har nævnt, og som også har gjort et godt udredningsarbejde på dette område.

Jeg tror ikke — det ligger ligesom i forslagsstillernes indstilling — at man skal lave en eller anden engangsplan med hensyn til prioritering mellem den primære sundheds-tjeneste på den ene side og hospitalsudbygning på den anden side. Jeg tror i og for sig ikke, det er sagen, så meget som at der foretages en løbende forskning og planlægning, for dette kan ikke klares med, at man laver en øjeblikkelig plan for de nærmeste år. Der må simpelt hen et permanent forsknings- og udredningsarbejde til, og det kunne man passende få gennem et sådant forskningsinstitut.

Men i øvrigt vil jeg da gerne takke forslagsstillerne, fordi de har rejst dette spørgsmål, som har givet anledning til denne debat. Det er i høj grad nødvendigt, at vi finder ud af, hvorledes vi kan få den bedst mulige anvendelse af de midler, som vi fra

politisk side mener at kunne stille til rådighed inden for sundhedstjenesten.

Ordføreren for forslagsstillerne (Edele Kru-chow) (RV):

Jeg vil først gerne takke for den overvejende velvillige modtagelse, vores forslag har fået. Jeg vil også gerne sige tak til ministeren for den fyldige redegørelse. Vi ved jo, at der er en del arbejde i gang, men vi har været interesseret i at få fat på noget af det, som vi anser for væsentligt. Det er muligt, at vejen skal være det bredere kommissionsarbejde, som ministeren stillede i udsigt, men på den anden side vil jeg lægge megen vægt på, at vi i udvalget går i gang med, hvorledes vi hurtigt kan gribe ind på nogle områder også som led i en sådan helhedsplanlægning.

Ministeren nævnte, at der kunne blive tale om ændring af love på forskellige områder, og det giver jeg ministeren ret i.

Når hr. Erlendsson siger, at man ikke ønsker at være med til en ordneleg, vil jeg gerne sige, at det betragter vi heller ikke dette som. Vi betragter det som et forsøg på at være med til at hindre en grænseløs uorden, der er ved at opstå, og det skal jeg nærmere begrunde.

Vi har nemlig fået et fyldigt materiale, som vi kan se i nogen grad bearbejdet i PP II, og vi mener derfor, at det ligefrem er uansvarligt, hvis vi ikke kommer i gang hurtigst muligt.

Hr. Christophersen siger, at der er en sammenhæng med andre udgiftsområder, og det kan vi da udmærket give hr. Christophersen ret i, men samtidig mener vi, at der i dette vedrørende sundhedsvæsenet er noget så tegnende for hele vores tid her i 1970'erne, at hvis vi ikke griber ind, går det alvorligt ud over andre forhold.

Jeg vil gerne — netop for også at imødekomme hr. Christophersens synspunkt — sige det på den måde, at vi må prøve ikke kun at tænke i millioner og milliarder kroner, men give os tid til at se, hvor mange menneskelige arbejdstimer der er til rådighed i det danske samfund. For vi er i den situation, selv om vi ikke kan lide det, at vi ganske simpelt ikke mere kan foretage os alt det, vi teoretisk har både evne og mulighed for at gøre inden for enkelte områder. Der-